

Pravidelný host Karel Maštaliř jezdí do teplických lázní už 60 let, léčí si tu Bechtěrevovu nemoc. Za tu dobu zažil devět primářů a pamatuje město v podobě, která už dnes neexistuje. Foto: Karel Pešek, MF DNES

Už šedesát let jezdí do jedněch a těch samých lázní. Musí

Pan Maštaliř cestuje do teplických lázní kvůli Bechtěrevově chorobě každý rok několikrát. **Pokud by své pobyty sečetl, strávil tu už 10 let v kuse.** Jeden pobyt ročně mu zaplatí pojišťovna, další si s pomocí dětí hradí sám ze svého.

TEPLICE Pokud sečte dobu strávenou v teplických lázních, vyjde mu obdivuhodných deset let. Karel Maštaliř z Tuhaně u Mělníka jezdí do Císařských lázní už 60 let, každý rok dvakrát, nyní je zde už postodvacáté. Vzpomíná na dobu, která je nenávratně pryč, pamatuje i domy, které už dávno nestojí.

V roce 1951 už jako dvacetiletý začal trpět nesnesitelnými bolestmi zad. „Byl jsem u jednoho profesora ve Vysočanech a ten nakonec řekl, že mám Bechtěreva a poslal mě do lázní tady v Teplicích,“ vzpomíná Maštaliř.

„Tady mi pomohli“

Jeho nemoc zprvu vypadala beznadějně, nemohl se ohnout ani chodit. „Tady mi pomohli, nebýt masáží, cvičení a zdejší vody, už jsem dávno skončil na vozíku,“ říká. „Vždycky se mi tady uleví, proto sem rád jezdím, i když mě tu už nemá co překvapit,“ dodává.

Přestože mu v září bude 80 let, působí stále vitálně. „Co si dáš, Kar-

líku,“ ptá se muž za barem kavárny v Císařských lázních. „Co já si asi můžu dát, Mirku,“ odpovídá Maštaliř s úsměvem a nechává si přinést pivo. Tyká si s většinou personálu.

Vystřídal všechny pokoje

Maštaliř si ze všech teplických lázeňských domů oblíbil ten císařský a postupně vystřídal všechny pokoje rozlehlého domu. Jezdí jen sem, na přelomu března a dubna mu pobyt hradí pojišťovna, v září si ho platí sám. „No sám, pomáhají mi děti, bez nich bych 50 tisíc dohromady nedal,“ uvádí. Každý pobyt trvá 35 dní.

Když sem Maštaliř začal jezdit, vypadaly lázně úplně jinak. „Podél Císařských lázní stála jídelna, kam chodili i místní lidé po žlutence. Také schodiště je jiné a výtah tu dříve nebyl. Tam, kde je bazén, byla před deseti lety kotelna a vstup byl na druhé straně ve směru od staré pošty,“ popisuje Maštaliř. Nejraději ale vzpomíná na lázeňský režim. Jak s dalšími lázeňskými hosty cho-

dili do Dubí na houby a rozdávali je místním, jak v místech, kam nyní chodí děti na hřiště a k opičkám, byli dříve i bažanti. A hlavně jak chodili po Teplicích tančovat.

„Chodili jsme Na Vyhlídku, do hotelu Split, Besedy, Sadovky, do Centrálu, Concordie nebo Lipáku, kde se hrálo i divadlo,“ chrlí ze sebe. V domě Na Vyhlídce je dnes banka, Centrálu je už zbouraný, na jeho místě stojí Prior, takzvaný Lipák nazvaný podle adresy v Lipové ulici je zpusťošný. „Bejvala tady parta, ale už jsem zůstal sám, to mě nejvíc šťve,“ dodává trochu sklesle.

Cítí se prý jako občan Teplic, s místními, s nimiž chodil tančovat, se dodnes zdraví. V Císařských lázních zažil devět primářů. „Kdybych měl lepší paměť, mohl bych napsat kroniku,“ říká. „Je dobře, že lidé obnovují to, co tu bylo původně. Opravují domy, prořezali park s platanem a magnoliemi,“ rozhlíží se z terasy kavárny po parku. „Dokud budu moct, budu sem jezdit dál,“ doplnil.

Artur Janoušek